

AIDS-ANTISTOFTTEST?

BIBLIOTEK OG ARKIV
OPBUDT AF
LANDSFØRNINGEN
OG LÆSEBOKS

Først tak for alle de positive og varme reaktioner, for den konstruktive kritik og for de mange diskussioner, som min artikel "Lesbiske og AIDS" har givet anledning til. Det har jeg lært meget af.

En af de ting, mange taler om, er at blive antistoftestet, og det har givet mig lyst til endnu en gang at fattede pennen.

Før du beslutter at lade dig teste, så stop op et øjeblik og overvej, hvordan du vil reagere, hvis du er antistofpositiv - smittet med AIDS-virus - og hvordan du vil reagere, hvis du er antistof-negativ.

Hvis du tager imod det offentlige tilbud om en antistoftest, kan du med et positivt resultat blive konfronteret med eksistentielle psykiske, sociale og spirituelle problemer af en størrelsesorden, som kun de færreste møder i deres liv. Fra det offentlige kan du kun forvente en ringe grad af hjælp og støtte. Hvis du tror, at du vil blive følelsesmæssigt overvældet, så tag stilling til, om du overhovedet vil testes!

Testen fortæller dig IKKE:

- om du har AIDS.
- om du vil udvikle AIDS i fremtiden.
- om du er immun overfor AIDS.
- om din sundhedstilstand er god og vil forblive god.

Kvinder, som ikke ønsker at få resultatet at vide, skal IKKE lade sig teste.

Kvinder, som føler sig uvillige eller ude af stand til at klare hvad testresultatet indebærer, skal IKKE lade sig teste.

Følgende kvinder kan overveje at lade sig teste:

- Kvinder, der ønsker testresultatet for at blive bestyrket i

at vælge at leve mere sikkert og sundt.

- Kvinder, der ønsker at vide, om de er blevet smittet gennem risikofuld seksuel kontakt eller ved at dele sprøjter med andre.
- Kvinder, der planlægger graviditet og som frygter, at den ene, eller begge parter kan være smittede.

Hvad enten du vælger at blive testet eller, så undgå at deltage i aktiviteter, hvor du skønner, der er risiko for overførsel af AIDS-virus.

Hvis du vælger at blive testet, kan du i det følgende læse hvad testresultaterne betyder og, ikke mindst, hvad de ikke betyder.

ET POSITIVT TEST-RESULTAT

Hvis du er antistof-positiv, så betyder det, at:

- Din blodprøve er testet flere gange, og at der er fundet antistoffer til AIDS-virus i den.
- Du er smittet med AIDS-virus, og din krop har dannet antistoffer.
- Du er smittebærer og kan smitte andre.

Hvis du er antistof-positiv, så betyder det IKKE, at:

- Du er immun overfor AIDS-virus.
  - Du har AIDS.
  - Du med sikkerhed vil få AIDS.
- (Der er sandsynligvis mindre chance for at få AIDS, hvis du undgår yderligere smitte med AIDS-virus og styrker dit immunforsvar ved at leve sundt.)

ET NEGATIVT TEST-RESULTAT

Hvis du er antistof-negativ, så betyder det, at:

- Der ikke er fundet antistoffer til AIDS-virus i din blodprøve. Det kan der være tre forklaringer på:
- Du er ikke smittet med AIDS-virus.
  - Du har været i kontakt med virus, men du er ikke blevet smittet, og har derfor ikke dannet antistoffer.

- Du er smittet, men har endnu ikke dannet antistoffer. (Efter smitte med AIDS-virus går der 6-8 uger, og i enkelte tilfælde op til 6 mdr., før kroppen danner de antistoffer, der testes for.)

Hvis du er antistof-negativ, så betyder det IKKE, at:

- Du kan holde op med at bekymre dig om AIDS.
- Du er immun overfor AIDS-virus.
- Du med sikkerhed ikke er smittet, du kan være smittet, men endnu ikke have dannet antistoffer.

Hvis du vil testes, kan du få taget en blodprøve hos din læge eller på en AIDS-klinik. På AIDS-klinikker kan du få foretaget testen anonymt, hvis du ønsker det.

Anonymitet sikrer dig mod eventuelle fremtidige tvangsforanstaltninger over antistof-positive, hvis det skulle vise sig, at du er smittet.

Da de fleste ofte overrumples, når de afkræves sygesikringsbevis, er det en god ide, du forbereder dig, hvis du vil være anonym: Skriv en seddel med opdigtet for- og efternavn, opdigtet fødselsdato, men korrekt fødselsår (af hensyn til statistik). Aflever denne seddel i stedet for sygesikringsbeviset, og sig, at du gerne vil være anonym.

De testmetoder, der benyttes i dag, må siges at give et ret sikkert svar på, om du er blevet smittet inden 6-8 uger før du får taget blodprøven, men med mindre du har levet absolut risikofrit efter dette tidspunkt, giver testen dig kun falsk tryghed.

På den baggrund kunne jeg godt tænke mig at starte en debat med følgende spørgsmål, som er ved at give mig grå hår i hovedet:

- Hvordan vil du som lesbisk forholde dig overfor en ny seksualpartner, hvis du ønsker en rimelig sikkerhed i forhold til AIDS-virus?
- Vil du fortælle om den smitterisiko, du eventuelt selv har udsat dig for?
- Vil du kræve, at din partner fortæller om den eventuelle smitterisiko, hun har udsat sig for?
- Hvis du skønner, at der er en smitterisiko, hvilke forholdsregler kunne du så forestille dig, at du er villig til at tage, så du føler, at du dyrker sikker sex?

Jeg håber, at mange vil give deres besyv med om disse spørgsmål, så vi kan få en så bred debat som muligt.

Kjærligst Lys

Kære Lys - Kære Hvidløgspresse!

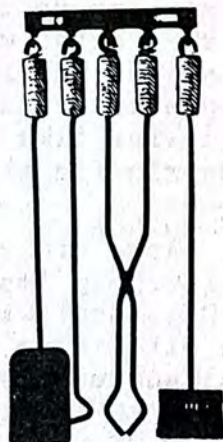
Jeg sidder her med dit indlæg om antistoftest, samt en opfordring fra "hvidløgene" om en kommentar til det. Jeg havde ellers besluttet mig for ikke at skrive noget til det. Jeg gjorde mig forskellige tanker om, hvorfor jeg ikke havde lyst til, og hvorfor min umiddelbare reaktion var vrede, irritation og frustration. Og - ja - så bliver det alligevel til et indlæg.

Min vrede og irritation skyldes dit indlægs indhold af skrækkampagne og det er bl.a. også det, jeg mest synes mediedebatten er præget af. Samtidig ved jeg også godt, at den støtte og opbakning man/kvind kan vente sig fra samfundet er lig nul. Så bliver spørgsmålet fra mig, jamen er det så ikke bedre, at bruge alle sine gode energier og intentioner på at skabe oplysning samt pression på bevilgende myndigheder?

Jeg har sammenlignet en antistoftest med en gynækologisk undersøgelse med udskrab fra livmoderhalsen, en pipetteundersøgelse eller en selvundersøgelse at mit bryst. Jeg tror, at de færreste mennesker har forestillet sig, hvordan de vil reagere på en knude i brystet eller foranderlige celler i livmoderhalsen. Jeg tror de færreste mennesker er overbevidst om, at en test, der siger, at der ikke findes foranderlige celler i livmoderen, føler sig sikre på, at så får de heller ikke kræft ud i fremtiden. Jeg ved, at der for nogle typer og stadier, er gode helbredelsesmetoder, og for andre findes der ingen (=gode og dårlige prognoser!!)

Jeg ved også godt, at der findes nogle organisationer, der specielt arbejder med at give støtte til kræftpatienter, og sådan er det jo også for Aidspatienter. Forskellen er blot, at AIDS er en ny sygdom, og det betyder at der ikke er et velfungerende og vel-etableret system bag de patienter, der får konstateret sygdommen AIDS eller HIV-positiv. Der er ikke noget andet system end det etablerede sygehusvæsen, der har lang erfaring i kriser forårsaget af sygdomme. At dette system så på masser af områder er utilfredsstillende eller endog dårligt er en anden sag, som jeg ikke her vil komme ind på. Men hvis jeg skal følge din opskrift, Lys, så skal jeg undlade at gå til min læge og få foretaget det udskrab, som jeg synes jeg skal ha' med jævne mellemrum, eller undlade at deltage i folkeundersøgelserne med pipetterne, som kommer med posten, når kvind når op omkring min alder. Jeg skal også undlade at være opmærksom på evt "buler" og gevækster i mine bryster eller på min krop.

HVIS JEG ALTSÅ IKKE VIL RISIKERE AT FÅ DET RESULTAT, AT DER ER KRÆFT ELLER TEGN PÅ KRÆFT I OG PÅ MIN KROP.

Jamen i virkeligheden er vi jo så enige, blot er der den forskel, at jeg synes, at dit indlæg, (som er andetsteds her i bladet, og som jeg på forhånd har fået en kopi af) er præget af en skrækkampagne, som er ude af proportioner med alt det andet, der kan ske os små stakkels mennesker her i livet. En antistoftest for mig svarer til pipetteundersøgelsen eller udskrabet. Det er for mig en mulighed for i tide eller på et tidligt stadie at kunne gå ind og vælge - dels helbredelsesmetoder (bl.a. alternative), og dels hvordan jeg synes, mit liv skal se ud. Jeg har nogle drømme/fantasier/ ønsker for, hvad jeg skal og vil her i livet. På nuværende tidspunkt har jeg truffet det valg, at prioritere arbejde f.eks., meget højt, dels fordi jeg kan leve det liv, jeg gør nu, bo sådan som jeg gør nu, men hvis jeg fik konstateret symptomer på en alvorlig sygdom, der kunne betyde, at jeg afgik ved døden før JEG venter det (sådan omkring 80-90 årsalderen) så vil jeg have mulighed for at gøre de ting, som JEG føler, jeg har behov for/lyst til inden da.

Det kan da godt være, at det er urealistisk eller endog ligefrem naivt af mig at tro, at jeg med en konstateret kræft eller en positiv test er ude af stand til at bevare min livslyst og personlige vilje, styrke og mod til så at gøre de ting, jeg synes, jeg skal gøre, men det er så det, og jeg kan ikke vide det, før jeg står i situationen. Men det er heller ikke det, der skal afholde mig fra at blive undersøgt.

Men jeg vil gerne stå ved min "naivitet" eller min "mangel på realisme"! Det var faktisk det der affødte mit indlæg om forslag til "folkeundersøgelsen". Jeg synes, det er vigtigt, at vi kvinder kommer ud med vor tvivl, usikkerhed, og tør vise, hvad vi indeholder (det er jo derfor der findes en "hvidløgspressen" og en lesbisk bevægelse)!!!

Mine frustrationer i hele AIDS-debatten kommer hovedsagelig fra den kendsgerning, at her er der nu et sted, hvor mænd TOTALT har fralagt sig ansvaret, og at hver dag får en masse kvinder ser for mig som kvinder, for døtre og alle mulige, for alle Komiteen for Sundhedsoplysning og Foreningen for Familieplanlægning udgiver bladet "Sex og Sundhed", som i nummeret april 87/2 har "Historien om Peter, 17 år og smittet med AIDS-virus af Jan Fourchard og Jacob Ehlers" schlæger: "Peter blev smittet med AIDS-virus gennem sex. Peter tænkte overhovedet ikke på at bruge kondom, og dermed beskytte sig selv og dem han gik i seng med mod seksuelt overførte sygdomme. Han regnede med at alt det der med prævention var pigernes problem og ikke en fyrs" (min fremhævelse) (og hvad med graviditet). Jamen her har vi jo hele sagen en nøddeskal - det er her hele miseren ligger begravet! Og på trods af kvindekamp og seksuel frihed og udvikling generelt er vi ikke noget et skridt videre, siden min mor og mormor var unge. Jeg synes det er her vi skal sætte ind, det er her kampen skal føres. Spørgsmålet bliver så, hvordan vi gør det, og hvilke midler skal vi som lesbiske bruge for at trænge igennem mænd OG kvinder. Og her handler det ikke kun om AIDS, der er masser af andre ting, som går ind under samme hat. Og hvordan opdrager vi vores børn? Og inde i mig spirer så en lille fryd (ja jeg tør næsten ikke sige det) men der spirer en lille fryd over at AIDS eksisterer, for lige pludselig, er der noget som næsten pinedød er nødt til at forholde sig til. De gør det måske ikke endnu, men her er i hvert fald en mulighed, bl.a. bakket kraftigt op af rekorderne med kondomer på busserne. Om det får den ønskede effekt, kan vi ikke vide endnu. Vi ved også godt, at prævention ikke handler om, at kvinder beskyttes mod graviditet.

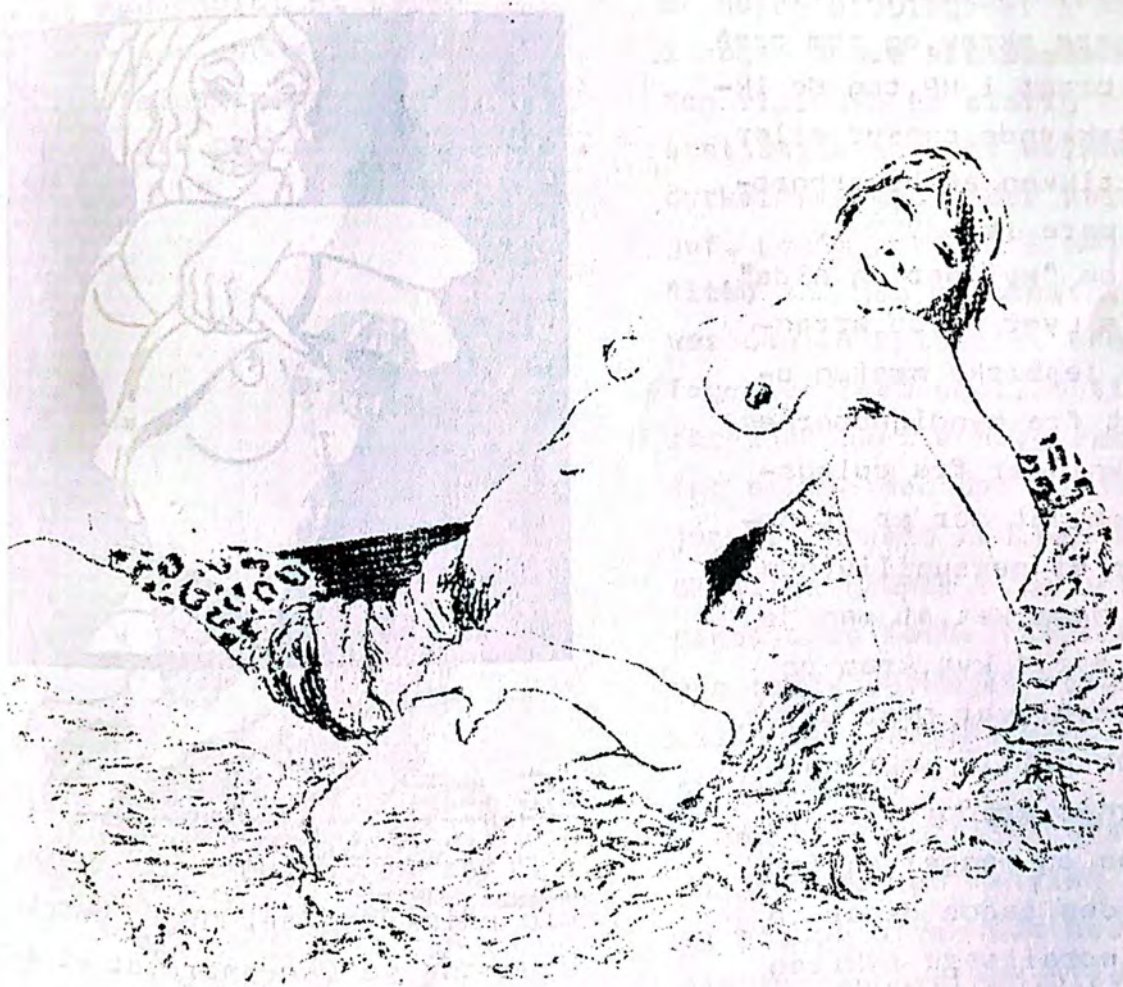
Som lesbisk melder der sig selvfølgelig nogle spørgsmål i debatten: hvordan sikrer vi os (udover at afholde os fra at bolle med mænd og dele sprøjter med andre.), hvor stor smitterisiko er der i skedesekret, menstruationsblod og i spyt??? Hvordan presser vi på, så forskningen også tager sig af disse for os så vigtige spørgsmål. Og godt er det, at der er startet en gruppe i Danner, Kvinder og AIDS, som måske kan skubbe i den retning.

Og for at vende tilbage til udgangspunktet - dit indlæg -lys - så synes jeg, at det eneste jeg kunne bruge i det var, hvad kvind stiller op, når hun står og skal testes og gerne vil bevare sin anonymitet (af hensyn til evt. fremtidige tvangsforanstaltninger)

Hvis der stadig er nogen blandt "ninerne", der har lyst til at være med til gruppeundersøgelsen kan det lade sig gøre, hvis du reagerer lynhurtigt - for undersøgelsen er ændret til:

tirsdag d. 13 oktober kl. 10.00
med svar ugen efter, tirsdag
d. 20 oktober kl. 10.00

Eva Jordy

MER OM AIDS

Jeg er nu nået frem til den helt klare overbevisning, at vi som lesbiske har meget lidt støtte at hente hos de offentlige (sundheds)myndigheder angående vores risiko for at få og smitte andre med aids. At tænke kategorierne lesbisk og aids samtidigt synes ikke at falde disse myndigheder - offentligheden - ind, så derfor må vi som oftest tage vare på det selv.

"Information" synes åbenbart heller ikke, at problematikken er væsentlig. Det læserbrev, som jeg tidligere skrev, og som også er blevet bragt i HP, tog de ikke. Undertrykkende censur eller sælger kritikken af heteropropagandaen bare ikke ???

På mødet om "kvinder og aids", som Louises Lyst havde arrangeret, blev lesbiske næsten usynliggjort fra myndighedernes side. Bemærkninger fra oplægsholderne som, "at der er jo nogen, som har et seksualliv (hun havde lige bemærket, at man jo også kunne dyrke kys, kram og gensidig ornnani) var svar på et spørgsmål/en kritik omkring myndighedernes kondomfixerede aidskampagne og mangel på fantasi. Ligeledes sagde de, at de ikke ville moralisere omkring forskellige gruppers forskellige seksualpraksis. Det gjorde de heller ikke direkte. Men den eneste levevis, som for dem var

normen, hvorudfra de lagde strategier til bekæmpelse af udbredelse af aids, var heterofili og pik-i-kuss-seksualitet. Kondomer mig her og kondomer mig der!!!! Så midt i al denne usynliggørelse af os som lesbiske, er det virkelig godt, at kvinder selv tager nogen initiativer: lys's artikel i HP, snakkene på Fema, initiativet fra Louises Lyst og sidst i sidste nummer af HP de tre kvinders ide med en fælles test.

MIG - ANDRE KVINDER - OG AIDS

Efter at det også gik op for mig primært efter nogen indgående snakke med andre, at vi som lesbiske kan smitte hinanden, besluttede jeg, at jeg ville lade mig teste.

Den beslutning tog jeg på baggrund af flere forhold. For det første var jeg i en situation, hvor jeg kunne have været udsat for smitte. For det andet ville jeg godt i fht. det ansvar, som jeg føler overfor andre, som jeg har og vil få en seksuel kontakt med, have vished om, om jeg havde aids eller ikke. Jeg har noget svært ved at forliges med den tanke, at jeg pga. uvished om min egen tilstand (pos./neg.) kunne smitte andre med en til dags dato dødelig sygdom. Desuden ville jeg bruge denne vished som retningslinje for, om det var nødvendigt at dyrke "sikrere" sex med min kæreste (som selvfølgelig også er blevet testet; ellers nytter det jo ikke).

Jeg var godt klar over gennem de informationer, som jeg efterhånden havde fået, at risikoen for at smitte andre fra kvinde til kvinde statistisk var mindre end, hvis man dyrkede sex, hvori sæd var indblandet (det skyldes den højere koncentration af hvide blodlegemer i sæd end i nogen andre kropsvædske). Men risikoen er aldrig lig nul statistisk set, når kvinder dyrker sex med andre kvinder (jvf. Lys's artikel i HP). Altså lod jeg mig teste. Jeg var ude på Epidemisk afdeling på Tagensvej med bestilt tid i forvejen (skulle have været testet sammen med den kvinde, som jeg er kæreste med, men af forskellige grunde, blev det ikke sådan). Jeg havde forberedt mig godt, overvejet hvad jeg ville vide, hvilke krav jeg ville stille etc..

Det var svært!! Pludselig nu da jeg sad med kanylen i armen og blodet strømmede ned i opsamlingsbeholderen, blev det en realitet. Nu kunne det faktisk konstateres, om jeg havde aids (her ser jeg bort fra de falske negative).

Behandlingen på afdelingen synes jeg har været helt igennem ordentlig. Jeg var, inden blodprøven blev taget, til en personlig samtale med en sygeplejerske, der informerede mig om omstændighederne omkring testen, og hvor vi snakkede om, hvorfor jeg lod mig teste, hvilke risici

jeg havde i fht. min levemåde, om angsten for at være blevet fundet positiv osv.

Da jeg fik svaret, som var negativt, var jeg ligeldes til en samtale denne gang med en læge. Desuden skulle jeg udfylde et spørgeskema. Det voldte mig en del vanskeligheder, da det primært sigtede på heterofile og bøsser. Det påpegede jeg ved samtalen med lægen (igen denne usynliggørelse af vores levemåde).

Tidsperioden mellem at blodprøven blev taget til jeg fik svaret var sværest rent psykisk. Angsten for at have aids. Jeg har for at kunne rumme den angst haft andre, der kunne støtte mig (og derfor er det også en skidegod ide at lade sig teste sammen med andre. Vi er som lesbiske nødvendige for hinanden også i den situation).

Samtidig har jeg med min fornuft vist, at jeg selvfølgelig kunne være smittet, fordi jeg har været udsat for smitekilder, men været at den konkrete risiko ikke ^{også} var så stor for mit vedkommende. Jeg synes, at det er utrolig vigtigt, at vi gør os denne angst bevidst, og at vi bevidst omgås med den - snakker med hinanden, støtter etc..

Personligt mener jeg, at det er bedre at leve i visheden, hvis den enkelte kvinde vurderer det realistisk at kunne have været udsat for smitte, som en test giver end i uvidenhed at smitte videre med aids. Det er en utrolig fremmedbestemmelse af andre ikke at ~~læge~~ tage sine egne smitterisici alvorligt.

Kærlig hilsen

Chantal

Vi er langt fra enige hvad angår spørgsmålet lesbiske og aids, hvad indlæggene i dette nummer af H.P. også viser. Men jeg tror, at vi alle bliver kloge-re gennem dialogen. Selv synes jeg, at der er noget rigtigt i alle de indlæg/artikler jeg har læst af lesbiske her på det sidste.

- Vel er det rigtigt, at lesbiske kan blive smittet, set i sammenhæng med det liv vi lever - den lesbiske verden er en blandet landhandel og jeg ville ikke være foruden netop denne blandede landhandel. Det er fællesskabet der bringer os videre, mne kun i kraft af netop modsætningernes enhed og kamp.

- Lige så rigtigt er det vel, at det nok er sjældent at lesbiske bliver smittede og endnu mere usandsynligt, at vi kan smitte hinanden gennem en lesbisk seksualitet.

Aids er derfor tilsyneladende både et problem og ikke et problem for os. Hvordan kommer vi tættere på hvor stort problemet egentlig er for os og det lesbiske miljø ud over, at vi kan diskutere og referere til andres forskningsresultater og bidrage med den viden vi hver især har?

En måde kunne være, at vi kollektivt lod os teste for at se om mange der var antistof po-

litive, kortlægge de konkrete smitteveje og starte forbygningsarbejdet - og omsorgsarbejdet i forhold til dem som allerede var blevet smittet. Lige ske(d)en i vore egne hænder! Ud fra denne betragtning var jeg "medinspirationskilde" til det der så resulterede i Evas udmærkede indlæg i sidste nr. af HP.

Men mine tanker er rullet siden - det jeg tænkte i går er som regel altid forkortet i dag osv. - kender I det? For et par uger siden var jeg til konference i Oslo om lesbiske og helse, som bl.a. drejede sig om lesbiske og aids. Situationen er dér en lidt anden "mindre katastrofal". Men deltagelsen i denne konference bragte mig et andet sted hen omkring hvorvidt kollektiv testning af lesbiske for aids er en mulighed, der kan bruges her og nu for os i København/DK.

Lad mig forklare! På den konference var der 60 aktive feminister, som repræsenterede forskellige lesbiske og bøsse/lesbiske organisationer - hovedsagelig i Norge. Jeg fløj bare derudaf - her var vi enige om, at vi måtte gøre noget for at ændre på lesbiskes levevilkår, vores undertrykkelse og usynliggørelse. Enige om, at vi måtte snakke om vores seksualitet og finde ord som dækker vores fælles krav og behov - finde vejen sammen. Det var bare utroligt dejligt for mig at være dér - ren kropsterapi.

Og hvad stod jeg så med, da jeg igen stod i kbh. Hvor var kvinderne henne? Jeg tror, at jeg var blevet rigtig ked af det, hvis jeg ikke havde haft det lesbiske fællesskab i landsforeningen - i den kvindopolitiske gruppe(kvind-pol), kvindegruppen og i det kvindopolitiske udvalg under hovedbestyrelsen. Men rene lesbiske organiseringer er ikke det, vi har for meget af - Suk!

Hvad har det nu med aids-testning at gøre? Hvorfor rykkede denne oplevelse nogle følelser og tanker for mig?

Når jeg havde tænkt på kollektiv testning, havde jeg ikke tænkt på 4 (!) lesbiske, hvilket er det vi er blevet til på baggrund af Evas indlæg, men snarere 50. Det er godt nok stadig et kollektivt tiltag, men det er for begrænset til at jeg tror jeg kan/vil lægge krop til. Når kvinderne ikke er der - glipper perspektivet. Når vi ikke står sammen i nøden risikerer vi tværtimod hver især at stå med en hård nød som bare ikke dur.

Hvad skal du(jeg!) stille op med et evt. antistofpositivt svar, hvis det ikke aktuelt og fremover opleves som et kollektivt problem og ansvar, som vi forsøger at tage hånd om. Sådant som jeg oplever mit liv, er jeg i forvejen i stort omfang henvist til mig selv, hvad angår problemer og deres løsning.

Derfor har jeg heller ikke rum til individuelt at stille det spørgsmål, som der idag ikke er noget svar på - jeg har ikke rum til at stå med et svar, jeg ikke engang kan være sikker på(der testes kun for antistof ikke for selve hiv-virus!).

Når vi ikke er flere kan tendensen i det at lade sig teste blive "at kyllingerne går frivilligt til slagtning" - eller hva'? Jeg måter i hvert fald ikke at stå alene med, at døden visker mig i mit venstre øre, hver gang mit hjerte og min kusse banker af lyst. Slet ikke når jeg ellers føler mig sund og rask.

På baggrund af en aktuel vurdering af vores lesbiske kampbetingelser tror jeg at andre måder end testning som strategi er mere realistiske og altså mere brugbare. Her tænker jeg f.x. på støttegrupper til lesbiske, som allerede er blevet smittet, til lesbiske som er angste eller som søger mere viden om risikoadfærd m.m.. Noget må vi i hvert fald gøre. Aids rammer os nemlig på en særlig måde, som jeg ikke mener kan sammenlignes med sygdommen kræft eller muligheden for at blive dræbt i trafikken. Det særlige ved aids er, at sygdommen overføres seksuelt og derfor rammer ind i alle vores fordomme og moralske opstød. Den rammer ind i det i os som er blødt, fint og sårbart - vores seksualitet, vores "valg" af liv, vores eksistentielle livsgrundlag.

Vi må stå sammen - være stærke i kampen for - et lesbisk liv.

Feministiske hilsener
Vivi Svensson.